

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **Q. T. N.**
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-185909-3/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-185909-3/SO-2020, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, náklady řízení ve výši 19 456 Kč.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-185909-3/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 2. 11. 2020, č. j. OAM-52542-36/ZM-2019 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty z důvodu, že pobyt žalobce na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání na pracovní pozici uvedené v žádosti o vydání zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky.
2. Žalobce podal dne 13. 8. 2019 na Zastupitelském úřadu v Hanoji (dále též jen „*velvyslanectví*“) žádost o vydání zaměstnanecké karty podle ust. § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když hodlal být zaměstnán u zaměstnavatele GRAMMER CZ, s. r. o. na pozici montážního dělníka.
3. Prvostupňový orgán založil dne 25. 9. 2019 do spisu záznam č. j. OAM-52542-4/ZM-2019, že podkladem pro rozhodnutí jsou také písemnosti, které jsou dle ust. § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávány odděleně mimo spis, konkrétně informace správního orgánu č. j. V211-36/2017-OAM (Úřad vlády ČR vedl pod č. j. V202/2018) a informace č. j. V211-21/2017-OAM, D153/2019-OAM a D154/2019-OAM poskytnuté Policií ČR, Národní centrálou proti organizovanému zločinu SKPV (dále jen „*NCOZ*“), to vše dále jen „*utajované informace 1*“. Prvostupňový orgán v uvedeném záznamu uvedl, že z utajovaných písemností vyplývá, že pobyt žalobce na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky, a to vzhledem ke skutečnostem a rizikům popsáním v těchto podkladech.
4. Prvostupňový orgán dále založil do správního spisu (č. j. OAM-52542-3/ZM-2019) usnesení vlády ČR č. 474 ze dne 18. 7. 2018 (dále jen „*usnesení vlády č. 474*“), kterým vláda (i) vzala na vědomí informace obsažené v části III: materiálu č. j. V202/20218 – Imigrace do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik, a (ii) uložila ministru omezit na velvyslanectví náběr žádostí o dlouhodobá pobytová oprávnění pouze na žádosti za účelem sloučení rodiny, studia a vědeckého výzkumu a dále na žádosti podávané na základě schválených migračních projektů.
5. Ve výzvě dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu č. j. OAM-52542-5/ZM-2019 prvostupňový orgán informoval žalobce, že jedinými podklady rozhodnutí kromě žádosti a jejích příloh je usnesení vlády č. 474 a utajované informace. Právně zastoupený žalobce k tomu požádal v podání ze dne 31. 10. 2019 o sdělení důvodu zařazení žalobce mezi osoby, jichž se utajované informace týkají, dále kritérií posouzení činnosti jako nekvalifikované práce a výši mzdy jako těsně nad hranicí základní sazby měsíční minimální mzdy. V podání ze dne 6. 12. 2019 pak žalobce doplnil, že žalobci nebyly sděleny utajované skutečnosti ani v obecné rovině a že se s odkazem na článek Vojtěcha Blažka ve sdělovacích prostředcích objevují zprávy o podvodných manipulacích systému Visapoint na velvyslanectví v Hanoji organizovanou skupinou bratrů V. – žalobce explicitně vyloučil, že by registraci do Visapointu získal od bratrů V., kdy žádost podal v době, kdy byli jako obvinění ve vazbě - s manipulací Visapointu nemá žalobce žádnou spojitost.
6. Prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 12. 12. 2019, č. j. OAM-52542-12/ZM-2019, žádost žalobce zamítl a zaměstnaneckou kartu s odkazem na ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve

spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevydal s odůvodněním, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí rozhodnutím žalované ze dne 25. 2. 2020, č. j. MV-185889-4/SO-2019, zrušeno a věc vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání.

7. Prvostupňový orgán založil dne 21. 5. 2020 do spisu záznam č. j. OAM-52542-22/ZM-2019, že podkladem pro rozhodnutí jsou také písemnosti, které jsou dle ust. § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávány odděleně mimo spis, konkrétně utajované informace 1 a informace č. j. D181/2019-OAM poskytnutá NCOZ, kdy poslední uvedená informace je dále v tomto rozsudku označována jako „*utajovaná informace 2*“. Prvostupňový orgán v uvedeném záznamu uvedl, že z utajovaných písemností vyplývá, že pobyt žalobce na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky, a to vzhledem ke skutečnostem a rizikům popsaným v těchto podkladech.
8. Ve výzvě dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu č. j. OAM-52542-23/ZM-2019 prvostupňový orgán informoval žalobce, že jedinými podklady rozhodnutí kromě žádosti a jejích příloh je usnesení vlády č. 474 a utajované informace 1 a 2, kdy je na základě utajované informace 2 dán stejný důvod pro nevyhovění jeho žádosti.
9. Prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 11. 6. 2020, č. j. OAM-52542-24/ZM-2019, žádost žalobce opětovně zamítl. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí rozhodnutím žalované ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-115651-3/SO-2020, zrušeno a věc vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání.
10. Prvostupňový orgán založil dne 15. 10. 2020 do spisu záznam č. j. OAM-52542-30/ZM-2019, že podkladem pro rozhodnutí jsou také písemnosti, které jsou dle ust. § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců uchovávány odděleně mimo spis, konkrétně utajované informace 1 a 2 a navíc ještě informace správního orgánu č. j. V89/2020-OAM, kdy poslední uvedená informace je dále v tomto rozsudku označována jako „*utajovaná informace 3*“. Prvostupňový orgán v uvedeném záznamu uvedl, že z utajovaných písemností vyplývá, že pobyt žalobce na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání není v zájmu České republiky, a to vzhledem ke skutečnostem a rizikům popsaným v těchto podkladech.
11. Prvostupňový správní orgán poté učinil součástí správního spisu článek ze zpravodajského portálu idnes.cz „*Hackeři prolomili systém na udělování víz do ČR, vydělali stovky milionů*“ ze dne 16. 10. 2018 a článek ze zpravodajského portálu seznamzpravy.cz „*Hackeři z Česka prolomili vízový systém pro Vietnamce. Vydělali 750 milionů*“ ze dne 25. 11. 2019. Dále byla do správního spisu založena část výroční zprávy Bezpečnostní informační služby za rok 2018 (str. 11 a 12) týkající se terorismu a organizovaného zločinu, v níž se mj. uvádí, že v září 2018 kriminalisté sekce organizovaného zločinu NCOZ zadrželi osm cizích státních příslušníků původem z Ruské federace a Vietnamské socialistické republiky, kteří jsou důvodně podezřelí z organizování trestné činnosti, která souvisí s podáváním žádostí o udělení pobytových oprávnění na území České republiky ze strany občanů Vietnamské socialistické republiky.
12. V návaznosti na výzvu prvostupňového orgánu podal žalobce dne 22. 10. 2020 vyjádření k podkladům pro rozhodnutí a odkázal na dobu vzniku utajovaných informací a datum podání žádosti. Dále zdůraznil, že nezná ani v hrubých rysech obsah utajovaných

informací. Poukázal na to, že ve správním spisu jsou jako nové podklady pro rozhodnutí založeny články ze zpravodajských portálů a část výroční zprávy BIS, přičemž namítl, že svou žádost podal poté, co bylo provozování systému Visapoint a telefonické linky ukončeno, a v době, kdy osoby, kterých se týkají články, byly ve vazbě.

13. Následně prvostupňový orgán vydal prvostupňové rozhodnutí, které odůvodnil následovně. Nejprve konstatoval, že podkladem rozhodnutí byla utajovaná informace 3, dále dokument č. j. V211-36/2017-OAM vypracovaný prvostupňovým orgánem „K Imigraci do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik“, který byl podkladem pro usnesení vlády č. 474 a který byl vypracován z utajované informace č. j. V211-21/2017-OAM. Všechny tyto podklady rozhodnutí jsou vedeny v režimu utajení se stupněm „vyhrazené“. Dále byly podkladem rozhodnutí utajované informace NCOZ v režimu utajení se stupněm „důvěrné“ č. j. D153/2019-OAM, D154/2019-OAM a utajovaná informace 2. Ve vztahu k žalobci spočívá důvod, proč jeho pobyt není v zájmu ČR, v rizicích, které jsou důsledkem organizovaného zločinu, kdy *„tato rizika mohou oscilovat od rizik čistě bezpečnostního rázu až „jen“ po snahu vydělat co nejvíce bez ohledu na pracovní právní předpisy, tedy přesněji za cenu jejich flagrantního porušování“*. Dále upřesnil, že z žádné z utajovaných informací (ani utajované informace 3) nevyplývá, že by žalobce byl členem organizované skupiny či zločinecké skupiny. Utajované informace pořizené NCOZ obsahují konkrétní skutková zjištění a jsou relevantní pro závěr, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Informace č. j. V211-36/2017-OAM je shrnutím prvostupňového orgánu získaných z jiných zdrojů. Utajovaná informace 3 se vztahuje jmenovitě i k žalobci a opírá se o konkrétní zdroje informací. Některé obecné informace byly zveřejněny, a proto byly z důvodu celkového kontextu založeny jako zprávy ze sdělovacích prostředků do spisu a výňatek ze zprávy BIS – z těchto materiálů však prvostupňový orgán nečerpал. Utajované informace se vztahují k žalobci a propojují ho se skutečnostmi uvedenými v ostatních utajovaných informacích. Většina utajovaných informací vznikla v roce 2019.
14. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uplatnil námitky obdobné námitkám žalobním.
15. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila s odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí následovně. Závěr o tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR, vyplývá z utajovaných informací 1, 2 a 3 a usnesení vlády č. 474 ve spojení s utajovanou informací NCOZ vyžádanou žalovanou v rámci odvolacího řízení – č. j. V 80/2020-SO (dále jen jako *„utajovaná informace 4“*). Utajovaná informace 4 je zpřesněním a doplněním všech vyhotovených utajovaných informací pořizených v průběhu řízení, o nichž byl žalobce v obecné rovině informován, a je vedena mimo spis dle ust. § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žádost účastníka byla sice podána před zavedením kvót žádostí, ale vůle vlády omezit počet určitých pobytových oprávnění postupem podle novelizovaného ust. § 181b zákona o pobytu cizinců ve spojení s nařízením vlády č. 220/2019 Sb. je relevantní. Pobyt žalobce na území není v zájmu ČR z důvodu hrozby bezpečnostních rizik, která vyplývají zejména z utajované informace 3 a 4, které obsahují údaje o způsobu činnosti organizované zločinecké skupiny, jež je v rozporu se zájmy ČR, a vztah účastníka k ní, opírají se o konkrétní zdroje a v souhrnu s ostatními utajovanými informacemi naplňují požadavky na ně kladené zákonem judikaturou a povahou věci. Důvod zamítnutí žádosti žalobce měla žalovaná za prokázaný utajovanými informacemi v souvislosti s usnesením vlády č. 474, výňatkem ze zprávy BIS a informacemi ze sdělovacích prostředků (viz str. 8 napadeného rozhodnutí). Žalovaná

doplnila, že napadené rozhodnutí je přiměřené a že cizinci nemají právo na pobyt na území. K utajovaným informacím žalovaná na str. 9 napadeného rozhodnutí dodala, že podle ust. § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců neměla povinnost popsat ani dokládat způsob jejich získání ani jejich povahu či charakter. Skutečnost, že je někdo v blíže nespecifikovaném spojení s organizovaným zločinem nutně neznamená, že se nejedná o negativní poznatky, kdy spojení může být různé povahy. Ke zprávám z tisku a výňatku ze zprávy BIS se žalovaná nemohla vyjádřit s ohledem na obsah utajovaných informací. Z usnesení vlády č. 474 vyplývá nezáměr ČR o pobyt žalobce na jejím území, který je odvozen od bezpečnostních rizik vztahujících se k přílivu nekvalifikovaných pracovníků na území v souvislosti s organizovaným zločinem. Za stanovení odpovídajícího stupně utajení je odpovědný podle ust. § 22 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 412/2015 Sb.“) původce utajované informace.

II.

Žaloba

16. Žalobce v **prvním okruhu žalobních námitek** namítl, že v jeho případě bylo negativně rozhodnuto výlučně na základě utajovaných informací, o nichž mu nebyly poskytnuty ani ty nejzákladnější údaje, které by mu umožnily využití jeho práv, zejména práva na spravedlivý proces. Správní orgány nehledaly rovnováhu mezi kolidujícím zájmem na zajištění spravedlivého procesu a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Žalobce též namítal, že správní orgány neuvedly k utajovaným informacím žádné doprovodné informace –jakou povahu mají (listinné důkazy, interní předpisy, závazná stanoviska, statistiky, protokoly o výsledcích či jiných úkonech atp.), způsob jejich vzniku, jak je pořídily, což by žalobci umožnilo posoudit jejich zákonnost a použitelnost ve smyslu ust. § 51 odst. 1 a ust. § 2 odst. 1, 2 správního řádu, tudíž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pořizování podkladů pro rozhodnutí a pořizování důkazů je úřední činností podle ust. § 50 odst. 2 věta první, 3 věta první správního řádu, která je upravena zákonem a musí být podle ust. §§ 15 a 17 správního řádu písemně zachycena ve spise, bez ohledu na to, že takto pořizené podklady nebo důkazy obsahují utajované informace.
17. V **druhém okruhu žalobních námitek** žalobce namítl, že mu žalovaná ve vztahu k utajované informaci 4 neumožnila uplatnění práva na vyjádření podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a s tím souvisejícího práva navrhopat důkazy. Ačkoli se jedná o utajovanou informaci, která je uchovávána mimo spis, měl být žalobce před vydáním rozhodnutí žalovanou upozorněn na její existenci, zvláště když mělo jít o klíčový podklad rozhodnutí. Žalobce měl pochybnosti o věrohodnosti a zákonném způsobu pořízení informací, které NCOZ v utajeném režimu v této věci správním orgánům poskytl - žalobce by minimálně navrhoval doplnění utajované informace 4 o sdělení, zda NCOZ při jejím poskytnutí vycházel z konkrétního trestního spisu, a pokud ano, žádal by o uvedení spisových značek těchto trestních spisů a o sdělení, zda informace z těchto spisů byly již co do pravdivosti a zákonnosti pořízení potvrzeny pravomocným rozsudkem trestního soudu, nebo zda se jedná pouze o názory NCOZ, které doposud soud v hlavním líčení neprovéřoval. Jedná se s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, o takovou vadu řízení, která je důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem. Žalobce rovněž namítl, že ve spise se nenachází žádný záznam o tom, jak žalovaná utajovanou informaci 4 pořídila, resp. že

tento podklad existuje.

18. Žalobce **ve třetím okruhu žalobních námitek** namítl s odkazem na ust. § 2 odst. 4 správního řádu, že na základě předmětných utajovaných informací je zcela shodně rozhodováno řádově ve stovkách případů žádostí o zaměstnanecké karty občanů Vietnamu, kteří tyto žádosti podali v zahraničí a na jejich vyřízení čekají, avšak rozdílně je rozhodováno o žádostech o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty občanů Vietnamu, kteří již na území České republiky pobývají, ač podávali své žádosti ve stejném období, za stejných podmínek a často dokonce ke stejným zaměstnavatelům jako žalobce a další občané Vietnamu, avšak bylo jim vyhověno dříve, než prvostupňový orgán začal na žádosti uplatňovat utajované informace jako v případě žalobce. Pokud obsah utajovaných informací není dostatečným podkladem pro zamítnutí žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty občana Vietnamu, nemůže být dostatečným podkladem ani pro zamítnutí jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
19. Ve **čtvrtém okruhu žalobních námitek** žalobce namítl, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že prvostupňový orgán neměl žádné konkrétní informace, že by žalobce měl mít nějaké sklony k porušování zákona - sice naznačuje jakési spojení žalobce s organizovaným zločinem, na druhou stranu zdůrazňuje, že k žalobci osobně žádné negativní poznatky neexistují, což vylučuje závěr, že pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí uvedla, že nově doplněné utajované informace jsou ve vztahu k žalobci dostatečně konkretizovány. Žalobce namítl nepřekoumatelnost správních rozhodnutí - pokud správní orgány tvrdí existenci spojení žalobce s organizovaným zločinem, není zřejmé, proč toto jeho údajné spojení nespécifikovaly přesněji tak, aby měl možnost se k tomu vyjádřit a popřípadě navrhnout důkazy ve svůj prospěch. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 – 69, uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývalo, že utajované informace odůvodňují závěr, že pobyt žalobce je neslučitelný se zájmy ČR.
20. V rámci **pátého okruhu žalobních námitek** žalobce uvedl následující. Žalobce v odvolání namítal, že část textu výroční zprávy BIS za rok 2018 a dva články autora Vojtěcha Blažka, stažené z internetu nesouvisejí s jeho věcí. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že *„považuje obsah utajovaných informací v souvislosti s ostatními podklady pro vydání rozhodnutí (usnesením vlády České republiky č. 474, výňatkem z výroční zprávy BIS z roku 2018 týkající se terorismu a organizovaného zločinu a informacemi ze sdělovacích prostředků), za dostatečně přesvědčivý a věrohodný pro zamítnutí žádosti účastníka řízení z důvodu, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky.“* Na jiném místě ovšem žalovaná uvedla, že se k námitkám ohledně zpráv z tisku a výňatku z výroční zprávy BIS s ohledem na obsah nových utajovaných informací nemůže blíže vyjádřit. Žalovaná se však nesměla vyhnout hodnocení podkladů, které jsou zařazeny ve spise a neobsahují utajované informace s odůvodněním, že existují jiné podklady, uchovávané mimo spis. Žalobce proto namítl, že ke zprávě BIS a zprávám z tisku, které byly podklady pro vydání rozhodnutí, měl prvostupňový orgán i žalovaná uvést úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení.
21. V **šestém okruhu žalobních námitek** žalobce s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 56/2019 – 50, a ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 – 54, uvedl, že vláda nemá žádnou kompetenci zasahovat do individuálního správního řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, a uvedl důvody, pro které měl

usnesení vlády č. 474 za irelevantní. Žalobce z tohoto důvodu namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dále nezákonnou retroaktivní aplikaci nařízení vlády č. 220/2019 Sb. na případ žalobce.

22. Žalobce dále namítal **v sedmém okruhu žalobních námitek** nepřezkoumatelnost materiálních důvodů utajování obsahu podkladů pro rozhodnutí. K utajení informace musí existovat materiální důvod, který musí být žalobci sdělen, což umožní ochranu před libovůlí správního orgánu. Je nepřezkoumatelné, zda informace, o kterých správní orgány tvrdily, že jsou utajované, jsou skutečně utajovanými informacemi ve smyslu zákonné definice dle ust. § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. a zda tedy použití ust. § 169m odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců bylo v souladu se zákonem. Správní rozhodnutí neobsahují údaje o tom, že by předmětné informace byly uvedeny v seznamu utajovaných informací. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/2016-45, a ze dne 31. 10. 2018, č. j. 3 As 38/2018-29, žalobce namítl, že je nutno ust. § 169m zákona o pobytu cizinců vykládat tak, že správní orgán je povinen uvést úvahy, kterými se řídil při hodnocení utajovaných informací, včetně hodnocení materiálních podmínek hodnocení a zařazení do seznamu utajovaných informací – jelikož správní rozhodnutí tyto úvahy neobsahují, jsou nepřezkoumatelná. Dále žalobce s odkazem na rozsudek Velkého senátu ESLP ve věci Muhammad a Muhammad vs. Rumunsko, č. stížnosti 80982/12 ze dne 15. 10. 2020, a rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 4. 6. 2013 ve věci C-300/11, namítl zásah do garantovaných práv Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a článkem I Protokolu č. 7 k Úmluvě, jež je obsahově shodný s čl. 8 odst. 1, 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (dále jen „Směrnice“), jehož se může žalobce dovolávat, kdy podle žalobce z uvedených ustanovení a rozsudku ESLP vyplývá jeho právo být seznámen se skutečnostmi, které jsou mu kladeny za vinu, což mu umožní obranu vylučující libovůli správních orgánů. Žalobci nebyly sděleny skutkové okolnosti odůvodňující závěr, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR, správní orgány neodůvodnily úvahy o potřebnosti zachování utajení informací, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Podle žalobce nemůže soudní přezkum utajované informace postačovat, protože judikatura ESLP vyžaduje, aby omezení procesních práv zachovalo jejich esenciální jádro.
23. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

24. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k jednotlivým žalobním námitkám uvedla následující.
25. K prvnímu okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, č. j. 14 A 73/2019-36, znepřístupněním utajovaných informací nedošlo k zásahu do práva žalobce na spravedlivý proces, protože garantem ochrany práv žalobce je nezávislý soud, jenž zajistí, aby správní orgány institutu utajovaných informací nezneužily. Žalovaná s odkazem na ust. § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 3.

2020, č. j. 16 A 1/2020-44, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, měla za to, že ona ani prvostupňový orgán ve svých rozhodnutích k utajovaným informacím nemohly uvádět žádné doprovodné informace, neboť by tím mohly ohrozit účel jejich utajení.

26. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že utajovaná informace 4 byla žalovanou vedena odděleně mimo spis a nestala se tedy jeho součástí, a odkázala na ust. § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán tudíž nemá povinnost popsat, jakým způsobem byla informace získána, ani jakou má povahu, ani učinit součástí spisového materiálu listiny, z nichž by bylo zřejmé, jakým způsobem předmětné informace získal. Ani ust. § 36 odst. 3 správního řádu nebylo porušeno – námitka žalobce je vyloučena explicitní úpravou ust. § 36 odst. 3 věty čtvrté správního řádu, neboť se nerozhodovalo o právním nároku žalobce (právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky).
27. K třetímu okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že žalobce neuvedl konkrétní řízení, u nichž mělo být rozhodováno odlišně. Obecně sdělila, že se postavení prvožadatelů v podstatných rysech liší od žadatelů, kteří již na území České republiky pobývají a žádají o prodloužení platnosti svého pobytového oprávnění. Například v případě zamítavého rozhodnutí správního orgánu o žádosti o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění je potřeba posoudit přiměřenost důsledků zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. V porovnání s rozhodováním o žádosti o vydání pobytového oprávnění je tak správnímu orgánu výrazně zasazeno do rozsahu jeho správního uvážení. Z povahy věci proto nemohlo být rozhodováno na základě shodných skutkových a zejména právních skutečností.
28. K čtvrtému okruhu žalobních námitek žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, uvedla, že správní rozhodnutí naplňují požadavky ust. § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které je speciálním ve vztahu k ust. § 68 odst. 3 správního řádu. V daném případě byly podkladem pro vydání rozhodnutí mimo jiné utajované informace, tudíž byly možnosti konkretizace těchto podkladů omezené.
29. K pátému okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že se ke zprávám z tisku a výňatku z výroční zprávy BIS, které byly součástí podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, s ohledem na obsah nových utajovaných informací nemůže blíže vyjádřit, aniž by naznačila nebo dokonce prozradila jejich obsah.
30. K šestému okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že správní orgány se necítily vázány usnesením vlády č. 474 a z jejich rozhodnutí to ani nevyplývá. Usnesení vlády vyjadřuje zájem ČR na zavedení určitého typu regulace ve vztahu k vydávání určitého typu oprávnění k pobytu, a tedy i omezení přístupu cizinců s ohledem na skutečnosti uvedené v utajované informaci č. j. V211-36/2017-OAM. Uvedený zájem byl s účinností od 31. 7. 2019 vtělen do ust. § 181b zákona o pobytu cizinců ve formě zmocňovacího ustanovení k vydání nařízení vlády, v němž je stanoven maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období jednoho roku. V nastavení těchto kvót jsou zohledněna bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu vztahující se zejména k přílivu nekvalifikovaných pracovníků na území České republiky. Žádost žalobce byla zamítnuta na základě negativních poznatků vyplývajících z utajovaných informací, které jsou vedeny mimo spis, nikoliv z důvodu namítané retroaktivní aplikace nařízení vlády č.

220/2019 Sb.

31. K sedmému okruhu žalobních námitek žalovaná uvedla, že za stanovení odpovídajícího stupně utajení na utajované informaci je podle ust. § 22 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. odpovědný původce utajované informace, nikoliv správní orgán, který ji učinil podkladem správního rozhodnutí. Vyznačení stupně utajení na utajované informaci musí být zachováno po celou dobu trvání důvodů utajení a bez souhlasu původce nesmí být stupeň utajení změněn nebo zrušen. Správní orgány nebyly oprávněny se ve svém rozhodnutí zabývat tím, zda byla daná informace utajena v souladu se zákonem. Žalobcem zmiňovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, týkající se bezpečnostních prověrek a práva na informace, se nevztahuje k zákonu o pobytu cizinců. K žalobcem namítanému porušení práva na spravedlivý proces s odkazem na možnou analogii mezi čl. 1 Protokolu Úmluvy a čl. 8 Směrnice pak žalovaná uvedla, že takový vztah nelze dovodit. Každá z těchto právních norem upravuje jiný okruh společenských vztahů a nelze je libovolně kombinovat. Řízení o vydání zaměstnanecké karty výslovně spadá do působnosti Směrnice. Právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, když takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 LZPS. Ministerstvo vnitra je ústředním orgánem státní správy pro povolování pobytu cizinců, je tak správním orgánem plně kompetentním posoudit a vyhodnotit utajované informace a rozhodovat o tom, zda pobyt cizince je či není v zájmu České republiky.
32. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu žalobce zamítl.

IV.

Další podání žalobce

33. V podání ze dne 16. 4. 2021 žalobce navrhl soudu, aby provedl k důkazu utajované informace, zda splňují materiální podmínky utajení, zda je jejich obsah relevantní pro posuzovanou věc, zda je jejich obsah dostatečně konkrétní, zda byly pořízeny zákonně, zda jsou dostatečně podloženy a věrohodné ve vztahu k závěru o tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR.
34. V uvedeném podání se žalobce dále vyjádřil k vyjádření žalované k žalobě: Soud nemůže být dostatečným garantem ochrany práv žalobce, pokud v maximální možné míře neumožní právnímu zástupci seznámit se s utajovanými informacemi a uplatnit k nim v soudním řízení stanovisko, popř. navrhnout důkazy, které jejich obsah nebo zákonnost pořízení vyvracejí. Právo na vyjádření k podkladům podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu měl žalobce s odkazem na ust. § 15 odst. 1 správního řádu i v případech, kdy se jedná o podklad uchovávaný z důvodů utajení mimo spis – ve správním spisu není písemně zachycena komunikace mezi žalovanou a NCOZ ohledně pořízení utajované informace 4. V reakci na argumentaci žalované dále žalobce uvedl, že Ústavní soud vyslovil názor, že ústavně zaručené právo cizinců na pobyt neexistuje, to ovšem neznamená, že na povolení k pobytu neexistuje právní nárok na úrovni obvyčejného práva, pokud cizinec pro povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, studia nebo zaměstnanecké karty splňuje všechny negativní i pozitivní podmínky stanovené českou vnitrostátní úpravou a příslušnými směrnici EU. Žalovaná implicitně potvrdila, že utajované informace jsou k zamítání žádostí využívány pouze u prvožadatelů o zaměstnanecké karty a nikoli u občanů Vietnamu, kteří již žádají o prodloužení, přestože své první žádosti ve Vietnamu podávali za stejných podmínek a ve stejném období jako žalobce a další občané Vietnamu, vůči kterým jsou utajované informace uplatňovány. Žalovaná si ze své vlastní činnosti musí být vědoma odlišné praxe vědoma. Žalovaná

implicitně svým mlčením k námitce žalobce potvrdila, že konkrétní negativní poznatky k osobě žalobce utajované informace neobsahují. Správní orgán se nemůže vyhnout hodnocení podkladů, které jsou zařazeny ve spise a neobsahují utajované informace s odůvodněním, že existují jiné podklady, uchovávané mimo spis. Z neodůvodněného usnesení vlády č. 474 žádný zájem ČR nevyplývá. Přístup k utajovaným informacím logicky nemůže být v různých řízeních upraven zcela odlišně, a proto není možno odmítnout právní názory judikatury pouze proto, že se týkají jiného typu řízení, kde jsou uplatňovány utajované informace.

35. V tomto podání žalobce též požádal soud o možnost nahlédnout do utajovaných informací podle ust. § 45 odst. 4 věta první s. ř. s. Tuto žádost soud zamítl usnesením ze dne 19. 5. 2021, č. j. 77 A 37/2021-64.
36. Podáním ze dne 26. 5. 2021 žalobce navrhl soudu, aby Ústavnímu soudu předložil otázku souladu či rozporu ust. § 172 odst. 9 zákona o pobytu cizinců s ústavním pořádkem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Ačkoli je řízení před správním soudem je kontradiktorní, je i v něm obsah utajovaných informací žalobci v důsledku uvedeného zákonného ustanovení zcela utajen, aniž může soud sám zvážit zpřístupnění těchto informací postupem podle ust. § 45 odst. 4 s. ř. s. Tím dochází k zásahu do práva žalobce zaručeného v čl. 36 odst. 1, 2 LZPS, do práva podle čl. 90 Ústavy a podle čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 LZPS. Ust. § 172 odst. 9 zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců zavedeno zákonem č. 176/2019 Sb., aniž by bylo obsaženo v původním vládním návrhu novely, tudíž cíl této právní úpravy není znám. Do zákona bylo toto ustanovení včleněno na základě pozměňovacího návrhu poslance Jana Hamáčka, tehdejšího ministra vnitra, tedy vedoucího žalovaného orgánu, který tím v rámci kontradiktorního řízení získal výrazné zvýhodnění na úkor žalobců – cizinců. Ani pozměňovací návrh nebyl odůvodněn, pouze v bodě 6 poslanec Hamáček uvedl, že další navrhovanou změnou je vyloučit možnost, aby se účastníci řízení mohli se seznámit s utajovanými skutečnostmi. Podle žalobce je takové odůvodnění zásahu do ústavních práv žalobců – cizinců nedostačující.

V.

Posouzení věci

37. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tím účastníci řízení výslovně souhlasili (žalobce v podání ze dne 16. 4. 2021 a žalovaná ve vyjádření k žalobě).
38. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na skutečnost, že podkladem napadeného rozhodnutí byly utajované informace, nebyl soud, pokud jde o jejich hodnocení a přezkum, vázán uplatněnými žalobními body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008 – 63, publ. pod č. 1951/2009 ve Sb. NSS). Ve zbylém rozsahu soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
39. Soud k námitkám žalobce vztahujícím se k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí před vypořádáním ostatních námitek uvádí, že z napadeného rozhodnutí ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí jsou jasné patrné klíčové důvody, pro které žalovaná rozhodla tak, jak rozhodla. Správní orgány popsaly průběh správního řízení a svá skutková zjištění, provedly výklad relevantní právní úpravy, konkrétním způsobem

odkázaly na utajované informace a stupeň jejich utajení, které jim sloužily jako podklady pro rozhodnutí a v obecné rovině sdělily úvahy, kterými se řídily při hodnocení utajovaných informací. Soud se plně ztotožňuje se správními orgány, že při odůvodnění svých rozhodnutí byly limitovány níže citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí jako celek je proto přezkoumatelné a soud mohl přistoupit k jeho věcnému přezkumu.

40. Podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zaměstnaneckou kartu mj. nevydává, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky.
41. Soud poté, co se obeznámil s obsahem správního spisu, jakož i utajovaných informací, které byly podkladem pro rozhodnutí správních orgánů a které byly uchovávány odděleně, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Dále soud vypořádá jednotlivé okruhy žalobních námitek.
42. **První okruh žalobních námitek** nebyl důvodný.
43. Podle ust. § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.
44. Ust. § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví, že jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.
45. Podle ust. § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.
46. Soud vykládá uvedenou právní úpravu, která je speciální k regulaci stanovené v ust. § 68 odst. 3 správního řádu tak, že v řízení podle zákona o pobytu cizinců nejsou utajované informace jako podklad rozhodnutí součástí správního spisu a v odůvodnění rozhodnutí se uvádí pouze odkaz na takové podklady a stupeň jejich utajení, přičemž úvahy správního orgánu při jejich hodnocení a důvody rozhodnutí se uvedou pouze v takovém (omezeném) rozsahu, aby nedošlo k vyzrazení utajované informace. Vyplývá-li z utajované informace, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v odůvodnění rozhodnutí se uvede pouze to, že důvodem rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu.

47. Soud neshledal nedostatky v postupu správních orgánů, pokud jde o rozsah údajů, které byly žalobci správními orgány sděleny ve vztahu k utajovaným informacím. Nelze přisvědčit žalobní námitce, že do práva žalobce na spravedlivý proces došlo tím, že žalobci nebyly sděleny z utajovaných informací nejzákladnější nebo doprovodné údaje.
48. Soud aprobejuje závěry správních orgánů uvedené v jejich rozhodnutích, že k utajovaným informacím nemohly být uváděny žádné další informace než ty, které byly žalobci v rozhodnutích sděleny, neboť by tím mohl být ohrožen účel jejich utajení. Z toho důvodu tudíž nebylo možné vyhovět požadavkům žalobce na sdělení doprovodných údajů k utajovaným informacím.
49. Soud se důkladně seznámil s obsahem utajovaných informací a potvrzuje, že žalobci žádné další informace správními orgány poskytnuty býti nemohly, jinak by nebyla dodržena povinnost zajistit utajení informací. Správním orgánům nevznikla ani z žádného obecně závazného předpisu povinnost sdělit žalobci povahu či formu utajovaných informací, příp. způsob jejich pořízení. Jak bude dále v tomto rozsudku vyloženo podrobně, procesním právům žalobce ve vztahu k zákonnosti a použitelnosti utajovaných informací je učiněno zadost výkonem plné přezkumné činnosti správním soudem. Správní orgány tedy disponovaly s utajenými informacemi v souladu se zákonem a nijak nepochybily, pokud jde o rozsah informací, které o formě a obsahu utajovaných informací žalobci sdělily. Správní orgány nemohly uvést žádné konkrétnější informace podporující závěr, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k vyzrazení utajovaných informací. Námitka, že neuvedení údajů o způsobu pořízení utajovaných informací vedlo k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tudíž nemůže obstát. Požadavek žalobce, aby způsob pořízení utajované informace byl písemně zachycen, správnímu řádu neodpovídá.
50. **Druhý okruh žalobních námitek** nebyl důvodný.
51. Soud znovu připomíná, že podle ust. § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.
52. Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v ust. § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v ust. § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.
53. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že utajované informace nesmějí být zařazeny do správního spisu a účastníkovi nesmí být dána před vydáním rozhodnutí ve věci možnost seznámit se s utajovanými informacemi jakožto podklady rozhodnutí, pokud se v řízení nerozhoduje o právním nároku účastníka.

54. Žalobce měl možnost se ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit s podklady rozhodnutí v rozsahu odpovídajícím tomu, že podkladem rozhodnutí byly utajované informace. Utajované informace nebyly a nesměly být součástí správního spisu. Nicméně do správního spisu byly založeny úřední záznamy ze dne 25. 9. 2019, 21. 5. 2020 a 15. 10. 2020, jimiž prvostupňový orgán žalobce informoval o tom, že mezi podklady pro jeho rozhodnutí jsou též utajované informace 1, 2 a 3. Tím prvostupňový orgán zajistil žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí v maximální možné míře, neboť charakter utajovaných informací jejich bližší specifikaci neumožňoval.
55. Pokud jde o informaci 4, žalobci, jak je výše vyloženo, nemusela být dána před vydáním napadeného rozhodnutí možnost seznámit se s utajovanou informací 4 jakožto podkladem rozhodnutí, protože se v řízení nerozhodovalo o jeho právním nároku. Pokud žalobce argumentoval v replice zakotvením práva na zaměstnaneckou kartu v obyčejném právu, nikterak nespécifikoval, z jakého konkrétního ustanovení podústavního práva existenci svého právního nároku na udělení pobytového oprávnění dovozuje.
56. Soud se tedy zabýval otázkou, zda má žadatel právní nárok na zaměstnaneckou kartu. Nárok cizince na vydání zaměstnanecké karty není stanoven ani v zákoně o pobytu cizinců, ani ve Směrnici. Zaměstnanecká karta jako jeden z druhů povolení k dlouhodobému pobytu byla zařazena do zákona o pobytu cizinců novelou č. 101/2014 Sb., jež byla implementací Směrnice. Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců explicitně nevylučuje právní nárok na zaměstnaneckou kartu (na rozdíl např. od ust. § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), není podle soudu osvědčením existence nároku, protože z ničeho nelze dovodit, že by šlo o zákonodárcův záměr. Nenárokový charakter zaměstnanecké karty byl přitom implicitně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 74/2019-31, zejména bod 20. Řízení o vydání zaměstnanecké karty tedy není řízením o právním nároku účastníka, tudíž se aplikuje ust. § 36 odst. 3 in fine správního řádu.
57. O tom, že ve věci správní orgány budou rozhodovat i na základě utajovaných informací, byl žalobce již dříve, jak je výše specifikováno, informován - formální výzva žalované k vyjádření k novým podkladům rozhodnutí, tj. utajované informace 4, s níž se žalobce nesměl seznámit, by tak jako tak postrádala jakýkoli smysl. I když žalovaná žalobci nesdělila ve formě záznamu do spisu skutečnost, že dalším podkladem, na základě něhož bude ve věci rozhodováno, je utajovaná informace 4 uchovávaná mimo správní spis, nemohlo to nikterak ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, protože se s jejím obsahem seznámit nemohl. Nemohl-li se s ní seznámit, stěží by se k ní mohl vyjádřit a navrhnout důkazy. Ostatně z napadeného rozhodnutí identifikaci utajované informace 4 žalobce seznal, aniž by to vedlo k tomu, že by se k jejímu obsahu, který z povahy věci znát nemůže, v žalobě vyjádřil a navrhl nějaké důkazy s následující výhradou. Žalobce v žalobě uvedl, že by navrhoval doplnění utajované informace 4 o sdělení, zda NCOZ při jejím poskytnutí vycházel z konkrétního trestního spisu, a pokud ano, žádal by o uvedení spisových značek těchto trestních spisů a o sdělení, zda informace z těchto spisů byly již co do pravdivosti a zákonnosti pořízení potvrzeny pravomocným rozsudkem trestního soudu, nebo zda se jedná pouze o názory NCOZ, které doposud soud v hlavním líčení neprověřoval. Takovému důkaznímu návrhu by žalovaná nemohla vyhovět vzhledem k tomu, že by to vedlo k ohrožení utajení informace. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, není případný, protože se netýkal situace, kdy jediným novým podkladem rozhodnutí

odvolacího orgánu je utajovaná informace, nýbrž problematiky pozemních komunikací – jeho závěr o postupu odvolacího orgánu při vadném prvoinstančním rozhodnutí nepodporuje nijak žalobní argumentaci, protože žalovaná vydala napadené rozhodnutí právě v situaci, kdy rozhodnutí prvostupňového orgánu již předtím dvakrát zrušila. Pokud žalobce namítal, že z obsahu spisu nevyplývá způsob pořízení utajované informace 4, bylo již výše vyloženo, že tato povinnost správními orgány nevzniká. Správní orgán nemá povinnost popsat, jakým způsobem byla informace získána, ani jakou má povahu, ani učinit součástí spisového materiálu listiny osvědčující nabytí informace.

58. **Třetí okruh žalobních námitek** nebyl důvodný.
59. Žalobce s odkazem na ust. § 2 odst. 4 správního řádu tvrdil nedůvodnou rozdílnou správní praxi správních orgánů. I když žalobce svá tvrzení o odlišném zacházení nikterak nedoložil, nemohlo jít o opodstatněnou námitku, protože její důvodnost vylučovalo již její východisko. Rozdílnost správní praxe totiž žalobce tvrdil ve vztahu k dvěma skupinám žadatelů – jednak šlo o prvožadatele bez pobytového oprávnění a dále o cizince s uděleným pobytovým oprávněním žádající jeho prodloužení. Popsané skupiny však nelze považovat za shodné nebo podobné případy dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, protože jde o rozdílné typy řízení podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaná ve vyjádření k žalobě přiléhavě argumentovala tím, že v rámci řízení o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění je třeba posuzovat například přiměřenost důsledků zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Při rozhodování o žádosti o vydání pobytového oprávnění má správní orgán výrazně užší meze správního uvážení než v případě žádosti o jejich prodloužení. Též úvaha, že na později podané či vyřizované žádosti nesmí být použity utajované informace, postrádá logiku. Z těchto důvodů nemohlo být v uvedených dvou skupinách rozhodováno na základě shodných skutkových a právních skutečností. Žalobce se dopouští přílišného zjednodušení, když uvádí, že pokud obsah utajovaných informací není dostatečným podkladem pro zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty občana Vietnamu, nemůže být dostatečným podkladem ani pro zamítnutí jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty, aniž je zřejmé, zda byly totožné utajované informace podkladem rozhodnutí v obou případech, a aniž se zohlední individuální okolnosti případů – žalobce však žádný konkrétní příklad ani neuvedl.
60. **Čtvrtý okruh žalobních námitek** nebyl důvodný.
61. Žalobce namítl, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že prvostupňový orgán neměl žádné konkrétní informace, že by žalobce měl mít nějaké sklony k porušování zákona, ač naznačoval spojení žalobce s organizovaným zločinem, kdy žalovaná pak v napadeném rozhodnutí uvedla, že nově doplněné utajované informace jsou ve vztahu k žalobci dostatečně konkretizovány. V tom žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí - pokud správní orgány tvrdí existenci spojení žalobce s organizovaným zločinem, není zřejmé, proč toto jeho údajné spojení nespecifikovaly přesněji tak, aby měl možnost se k tomu vyjádřit a popřípadě navrhnout důkazy ve svůj prospěch. Soud v tom rozpornost ani nepřezkoumatelnost neshledal, protože z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří jeden celek, je zřejmé, že žalovaná založila důvod svého rozhodnutí zejména na utajovaných informacích 3 a 4 (viz str. 8 napadeného rozhodnutí), kdy utajovanou informaci 4 prvostupňový orgán neměl k dispozici. Argumentace, že správní orgány měly údajné

spojení žalobce s organizovaným zločinem popsat podrobněji, aby ho žalobce mohl důkazně vyvracet, nemůže obstát, protože jak správně uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, a jak sám soud z utajovaných informací zjistil, uvedení jakýchkoli podrobností by mohlo utajení informací ohrozit. K žalobnímu odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 – 69, soud přisvědčuje žalobci, že jedním z důvodů, proč není pobyt cizince v zájmu ČR, může být jeho (konkrétní) činnost v rozporu se zájmy ČR. S tímto východiskem soud ostatně přistoupil k hodnocení utajovaných informací jako důvodů napadeného rozhodnutí – viz dále. Pokud žalobce namítal, že správní orgány neuvedly do svých rozhodnutí explicitně, že jeho pobyt na území je neslučitelný se zájmy ČR, nešlo o žádnou vadu rozhodnutí, protože vyjádřily-li správní orgány opakovaně a na mnoha místech svých rozhodnutí, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR, jde o obsahově totožné tvrzení.

62. **Sedmý okruh žalobních námitek** nebyl důvodný.
63. Námitka, že žalobci měl být sdělen materiální důvod utajení informací, nebyla důvodná.
64. Podle ust. § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. se rozumí *utajovanou informací* informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).
65. V souladu s ust. § 139 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. byl vládou vydán seznam utajovaných informací nařízením č. 522/2005 Sb.
66. Podle ust. § 21 odst. 5 zákona č. 412/2005 Sb. se utajovaná informace eviduje v administrativních pomůckách určených prováděcím právním předpisem (jímž je vyhláška č. 529/2005 Sb.) a způsobem tam stanoveným; to neplatí, pokud u podkladových materiálů stupně utajení Vyhrazené k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené odpovědná osoba stanoví, že se neevidují. V administrativních pomůckách se zaznamenává též předávání, přebírání nebo jiný pohyb utajované informace.
67. Podle ust. § 22 zákona č. 412/2005 Sb. platí následující. Stupeň utajení na utajované informaci vyznačí původce při jejím vzniku, nestanoví-li tento zákon jinak (odst. 1). Vyznačení stupně utajení na utajované informaci musí být zachováno po celou dobu trvání důvodů utajení, kdy bez souhlasu původce nebo poskytující cizí moci nesmí být stupeň utajení změněn nebo zrušen (odst. 2).
68. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že je-li určitá informace označena za utajovanou podle ust. § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., nesmí být bez souhlasu původce utajované informace stupeň jejího utajení změněn ani zrušen. Proto správní orgány nepochybily, když žalobci nesdělily materiální důvod utajení informací. Soud po prostudování utajovaných informací shledal, že splňují veškeré podmínky pro jejich utajení ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb. Soud ověřil, že jejich původci je za utajované označili a odpovídají seznamu dle nařízení vlády č. 522/2005 Sb. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmý důvod utajení informací, neboť jak prvostupňový orgán, tak žalovaná uvedly, že se jedná o informace týkající se rizik plynoucích z organizovaného zločinu. Proto se jedná o informace, jejichž vyjádření či zneužití by mohlo způsobit újmu České republice nebo by mohlo být pro Českou republiku nevýhodné ve smyslu ust. § 2 písm. a) a ust. § 3 zákona č. 412/2005 Sb. Utajované informace jsou podřaditelné pod některé obecně formulované položky nařízení vlády č. 522/2005 Sb. - bližší konkretizace důvodů utajení

však není možné uvést vzhledem k riziku ohrožení utajovaných informací. Požadavek žalobce, aby správní orgány do svých rozhodnutí uváděly údaj o tom, že utajované informace byly uvedeny v seznamu utajovaných skutečností, neodpovídá zákonu. Zpochybňoval-li žalobce potřebnost utajení informací a důvodnost použití ust. § 169m odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, je tato námitka tedy vyvrácena ust. § 22 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb. Soud nepřehlédl, že původcem většiny utajovaných informací je NCOZ, tedy subjekt odlišný od prvostupňového orgánu. Proto postup správních orgánů, které v odůvodnění rozhodnutí nespecifikovaly úvahy vedoucí k označení předmětných informací jako utajovaných, nepředstavuje porušení ust. § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

69. Soud konstatuje k námitce odepření možnosti kontroly a ochrany proti zneužívání utajovaných informací, že v projednávané věci zajišťuje postavení garanta práva na spravedlivý proces a důvěryhodnost utajovaných informací posuzuje správní soud (viz níže). Není vyžadováno, aby odůvodnění správních rozhodnutí obsahovalo informaci o tom, že a proč užitá informace jsou svým obsahem informacemi utajovanými a zařazeny na seznam utajovaných informací, a proto absence takových údajů ve správních rozhodnutích nepředstavovala jejich nepřezkoumatelnost a neměla žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a na řízení, jež mu předcházelo.
70. Žalobce v žalobě odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/2016-45, a ze dne 31. 10. 2018, č. j. 3 As 38/2018-29), nicméně se jednalo o judikáty na projednávanou věc nepřiléhavé a žalobce se omezil na pouhý odkaz na spisové značky rozsudků bez bližšího propojení s projednávanou věcí. Nejpodrobnější odkaz žalobce směřoval na bod 3 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65, nicméně v bodě 3 tohoto rozsudku je shrnuto odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu, přičemž v bodě 19 tohoto svého rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že se nezabýval správností tohoto závěru městského soudu uvedeného v bodě 3 – tudíž právní úvahy městského soudu, na něž žalobce odkázal, nebyly podrobeny přezkumu kasačního soudu. Tak jako tak městský soud v této věci řešil odlišnou věc, a to žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*informační zákon*“), a otázku, zda v takovém řízení smí správní orgán odmítnout žádost o poskytnutí utajované informace, aniž prověří a odůvodní, zda požadované informace jsou utajovány v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., fakticky odpovídají položce nařízení vlády č. 552/2005 Sb., pod níž byly formálně podřazeny, a zda jsou materiální důvody pro jejich utajení. Pokud jde o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/2016-45, a ze dne 31. 10. 2018, č. j. 3 As 38/2018-29, ty se týkaly jedné a téže věci – řízení podle informačního zákona, kdy se kasační soud vyjadřoval k parametrům přezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Proto ani tyto rozsudky nepředstavovaly argumentační podporu žalobních námitek tohoto okruhu.
71. Žalobce v replice argumentoval tím, že přístup k utajovaným informacím logicky nemůže být v různých řízeních upraven odlišně, a proto je jím citovaná judikatura použitelná napříč řízeními podle různých právních předpisů. Tento okruh žalobních námitek však směřoval k tomu, že správní orgány měly posuzovat materiální podmínky utajení. Ale nosným důvodem žádného z žalobcem citovaných rozhodnutí argumentace podporující takové východisko žalobce nevyplývá (kromě toho, že je v rozporu s ust. §

22 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb.).

72. Námitka žalobce týkající se tvrzeného porušení č. 36 LZPS nebyla důvodná. Soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017 – 57, v němž jsou podmínky zajištění práva na spravedlivý proces specifikovány: *„Jak soud již dříve uvedl ve zmíněném rozsudku č. j. 7 As 31/2011 - 101, v bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy - zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož „bezpečnostní způsobilost“ je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.).“* Právo žalobce na spravedlivý proces bylo v nyní projednávané věci zachováno prostřednictvím níže popsané garance soudu. Soud si byl náležitě vědom svého specifického postavení v tomto soudním řízení správním a důkladně a odpovědně se seznámil se všemi utajovanými informacemi – vycházejí z toho, že žalobci nebyly zpřístupněny, a proto nemůže proti nim nic konkrétního namítat.
73. Žalobní argumentace rozsudkem Velkého senátu ESLP ve věci Muhammad a Muhammad proti Rumunsku též nebyla důvodná. V této věci Velký senát rozhodl o porušení článku 1 Protokolu č. 7 Úmluvy tím, že řízení před vnitrostátními soudy o uložení správního vyhoštění z důvodu ochrany národní bezpečnosti neobsahovalo dostatečné procesní záruky, které by byly způsobilé zachovat spravedlivou rovnováhu mezi právem stěžovatelů na kontradiktornost řízení a zájmem na ochraně utajovaných informací.
74. Čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy stanoví, že každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.
75. Čl. 1 protokolu č. 7 k Úmluvě stanoví, že cizinec, který má povolen pobyt na území některého státu, může být vyhoštěn pouze na základě výkonu rozhodnutí přijatého v souladu se zákonem a musí mít možnost uplatnit námitky proti svému vyhoštění [písm. a)], dát přezkoumat svůj případ [písm. b)] a dát se zastupovat za tímto účelem před příslušným úřadem nebo před osobou nebo osobami tímto úřadem určenými [písm. c)] (odst. 1), a dále, že cizinec může být vyhoštěn před výkonem práv uvedených v odstavci 1 a), b) a c) tohoto článku, je-li takové vyhoštění nutné v zájmu veřejného pořádku nebo je odůvodněno zájmy národní bezpečnosti (odst. 2).
76. Podle čl. 8 odst. 1 Směrnice je v písemném oznámení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání, změnu nebo obnovení jednotného povolení nebo rozhodnutí, kterým se jednotné povolení odnímá na základě požadavků stanovených unijním nebo vnitrostátním právem, uvedeno odůvodnění.
77. Podle čl. 8 odst. 2 Směrnice je možné proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání,

změnu nebo obnovení či o odnětí jednotného povolení podat opravný prostředek v dotčeném členském státě v souladu s vnitrostátním právem. V písemném oznámení podle odstavce 1 je uveden soud nebo správní orgán, u kterého může dotčená osoba podat opravný prostředek, a lhůta pro toto podání.

78. Z citovaného čl. 1 protokolu č. 7 k Úmluvě vyplývá, že se týká vyhoštění cizince. Napadeným rozhodnutím však nebylo řešeno vyhoštění žalobce, ale žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Nešlo tedy o ukončení pobytu žalobce na území, které je spojeno s vycestováním z území, nýbrž o to, zda bude či nebude vyhověno žádosti žalobce, aby mohl na území pobývat. Z tohoto důvodu aplikace čl. 1 protokolu č. 7 k Úmluvě nepřichází do úvahy a odkaz žalobce na uvedený rozsudek není případný.
79. Obiter dictum soud uvádí, že věc žalobce byla i skutkově odlišná od případu řešeného Velkým senátem ESLP. Velký senát ESPL v rozsudku vysvětlil, že nejsou-li důvody omezení sděleny cizinci, musí existovat možnost soudního přezkumu rozhodnutí moci výkonné a v takovém řízení musí mít soud možnost přezkoumat důvody omezení a případně správní rozhodnutí zrušit. Ve věci řešené Velkým senátem (kromě jiného) neměly vnitrostátní soudy přístup ke všem utajovaným podkladům, částečně odmítly doplnit důkazy a nic nenasvědčovalo tomu, že ověřily, zda opravdu stěžovatelé ohrožují národní bezpečnost – proto přezkum soudního orgánu v dané věci nepostačoval. Proto závěry rozsudku ESLP nelze aplikovat na věc žalobce, v němž se soud důvodností utajení informací, které byly podkladem rozhodnutí správních orgánů, zabýval a potřebnost zachování utajení informací nebyla relevantně zpochybněna (viz níže). Navíc ve věci Muhammad a Muhammad proti Rumunsku došlo na tiskové konferenci ke zveřejnění některých utajovaných informací, které byly stěžovatelům po celou dobu řízení odepřeny, čímž logicky byla zpochybněna potřebnost jejich utajení před stěžovateli – toto však nebyl případ žalobce. Žalobní interpretace rozsudku Velkého senátu ESLP jeho obsahu neodpovídá – ESLP nevyslovil kategorické závěry tak, jak je žalobce v žalobě uvádí, tj. že došlo k zásahu do práva garantovaných žalobci protokolem č. 7 k Úmluvě nebo Směrnicí tím, že jemu samotnému ani jeho právnímu zástupci nebyla sdělena podstata skutkových okolností odůvodňujících závěr, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Proto napadené rozhodnutí nevykazuje žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost odůvodněnou tím, že neobsahuje relevantní informace o skutečných důvodech rozhodnutí, protože jsou utajovanou informací. Je pravdou, že žalobce nemá možnost uplatňovat v posuzovaném případě konkrétní námitky proti důvodům rozhodnutí odkazujícím na utajované informace, ale to je vyváženo tím, že utajované informace přezkoumá soud ze všech hledisek, aniž by byl vázán rozsahem námitek žalobce. Tímto postupem je základ procesních práv žalobce zaručen.
80. Argumentace žalobce, že obsah čl. 8 odst. 1, 2 Směrnice je shodný s čl. I protokolu č. 7 k Úmluvě neodpovídá jejich výše citovanému textu. Z tohoto důvodu nelze aplikovat judikaturu související s jedním z těchto ustanovení na ustanovení druhé. Protokol č. 7 k Úmluvě a Směrnice regulují odlišné oblasti právních vztahů. Nelze tedy závěry ESLP z rozsudku *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku* aplikovat na všechny případy, v nichž je cizinci odepřen přístup k utajovaným informacím.
81. Žalobní odkaz na rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 4. 6. 2013 ve věci C-300/11 nebyl přílehlavý, protože v něm šlo o výklad čl. 30 odst. 2 a 31, týkající se vyhoštění, Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území

členských států, tedy případ odlišný od věci žalobce. Současně lze dodat, že v každém případě je požadavek SDEU na zachování podstaty práva na spravedlivý proces dle čl. 47 Listiny práv Evropské unie vyvážen v posuzované věci právě specifickou rolí soudu, který posuzuje věc komplexně a není vázán pouze v žalobě uplatněnými body.

82. Soud konstatuje, že žalobci nebylo nijak bráněno v uplatnění opravných prostředků, jichž ostatně také využil. Postupem správních orgánů nebyla nijak nezákonně dotčena procesní práva žalobce. Správní orgány neporušily čl. 36 odst. 1 LZPS, ani Úmluvu, ani čl. 8 odst. 1 a 2 Směrnice.
83. Ale **pátý okruh žalobních námitek** byl důvodný.
84. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že z důvodu celkového kontextu prvostupňový orgán založil do spisu zprávy ze sdělovacích prostředků a výňatek ze zprávy BIS, ale nijak konkrétně z nich nečerpal (str. 4), a dále že podklady byly založeny do spisu jen pro kontext, jiný smysl neměly (str. 6). Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že uvedené listiny považovala žalovaná za podklady rozhodnutí, kdy explicitně uvedla, že právě tyto listiny spolu s utajovanými informacemi a usnesením vlády č. 474 odůvodňují závěr, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR (str. 8). Současně žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že se k těmto podkladům nevyjádří s ohledem na obsah utajované informace 4 (str. 10).
85. Soud přisvědčuje žalobcově námitce, že odůvodnění správních rozhodnutí v tomto směru nejsou srozumitelná. Prvostupňový orgán uvedl, že z těchto dvou podkladů nic kromě kontextu nedovodil (výslovně uvedl, že z nich nečerpal a že kromě kontextu neměly žádný smysl). Žalovaná však podle explicitního odůvodnění napadeného rozhodnutí již předmětné listiny jako důkaz prokazující důvod rozhodnutí použila, ale přes výslovnou odvolací námitku žalobce se k nim odmítla vyjádřit. Přitom v odvolání žalobce namítal, že mu není zřejmá souvislost těchto podkladů s jeho případem - o jaký kontext jde, když žádost žalobce byla podána po ukončení provozu Visapointu i telefonních linek velvyslanectví. Odvolací námitka žalobce byla tedy srozumitelná a logická – buď ze zprávy BIS a výstupu médií něco správní orgány skutkově zjistily nebo ne. Pokud z nich žádný skutkový závěr neučinily, nemohly prokazovat ani „kontext“ ve smyslu prvostupňového rozhodnutí. Pokud z nich však něco zjistily, což odpovídá citovanému odůvodnění napadeného rozhodnutí, pak měly srozumitelně odůvodnit, k jakému skutkovému zjištění a proč dospěly. Jelikož nejde o utajovanou informaci, mělo odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlit s parametry ust. § 68 odst. 3 správního řádu, proč na rozdíl od prvostupňového orgánu předmětné listiny měla žalovaná za pramen skutkového zjištění, a to zvláště za situace, kdy žalobce v tomto směru formuloval naprosto jasnou odvolací námitku. Této povinnosti se žalovaná nemohla vyhnout odkazem na utajovanou informaci 4, protože pokud o mediální výstupy a zprávu BIS (v režimu neutajovaných informací) výslovně opřela své skutkové závěry o naplnění důvodu svého rozhodnutí, měla to v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit.
86. Soudem zjištěná částečná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí by však mohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí jen tehdy, pokud by stěžejní důvody napadeného rozhodnutí, kterými byly utajované informace 3 a 4 (viz str. 8 napadeného rozhodnutí), při neomezeném soudním přezkumu neobstály – viz dále. V tomto směru soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, v němž se ve vztahu k částečné nepřezkoumatelnosti

správního rozhodnutí podává: „[...] *krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkouvává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.*“

87. **Šestý okruh žalobních námitek** byl též důvodný.
88. Podle prvostupňového rozhodnutí bylo usnesení vlády č. 474 podkladem rozhodnutí. Důvod zamítnutí žádosti žalobce měla žalovaná za prokázaný mj. usnesením vlády č. 474 (viz str. 8 napadeného rozhodnutí), přičemž z usnesení vlády č. 474 dovodila nezájem ČR o pobyt žalobce na jejím území, který je odvozen od bezpečnostních rizik vztahujících se k přílivu nekvalifikovaných pracovníků na území v souvislosti s organizovaným zločinem - ač byla žádost žalobce podána před zavedením kvót, vůle vlády omezit počet pobytových oprávnění kvótami je podle žalované pro žalobce relevantní (str. 8).
89. Nemůže být sporu o tom, že vláda ČR není oprávněna svými usneseními zasahovat do individuálních správních řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu. Soud přisvědčuje žalobci, že politická vůle vlády, vyjádřená usnesením, nemůže mít vliv na rozhodování správních orgánů (srov. ust. § 2 odst. 1 správního řádu). Bylo by to v rozporu s principem dělby moci, kdyby politická vůle vlády nahrazovala obecně závazné právní předpisy. Je tudíž zřejmé, že usnesení vlády č. 474 nemohlo ovlivnit skutkové závěry správních orgánů, představující důvod zamítavého rozhodnutí. Podle výslovného vyjádření žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom žalovaná nejenže z usnesení vlády č. 474 vycházela, ale odůvodnila jím nezájem státu o pobyt žalobce a odkázala na příliv nekvalifikovaných pracovníků, aniž jakkoli vysvětlila souvislost tohoto tvrzení s žalobcem. Jednak tedy žalovaná vycházela z podkladu, který z povahy věci důvodem rozhodnutí býti nemůže, a dále z něj dovodila závěr, aniž srozumitelně vysvětlila, jak se tento závěr posouzení žádosti žalobce týká. Žalobní námitce této částečné nepřezkoumatelnosti tedy soud přisvědčil. Pokud jde o retroaktivní aplikaci nařízení vlády č. 220/2019 Sb. na případ žalobce, pak z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaná toto nařízení vlády na případ žalobce použila, protože nesprávně vycházela, jak je výše uvedeno, z politicky vyjádřené vůle vlády. Je však nutno zopakovat, že soudem zjištěná částečná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí by mohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, pouze pokud by stěžejní důvody napadeného rozhodnutí, kterými byly utajované informace 3 a 4 (viz str. 8 napadeného rozhodnutí), při neomezeném soudním přezkumu neobstály – viz dále.
90. Soud ještě považuje za vhodné dodat, že uvedla-li žalovaná ve vyjádření k žalobě, že se správní orgány necítily vázány usnesením vlády č. 474 a že to z jejich rozhodnutí nevyplývá, pak má soud tuto argumentaci za vyvrácenou výše uvedeným obsahem prvostupňového i napadeného rozhodnutí.
91. Námitka v replice, že soud nemůže být dostatečným garantem ochrany práv žalobce, pokud v maximální možné míře neumožní právnímu zástupci seznámit se s utajovanými informacemi a uplatnit k nim v soudním řízení stanovisko, popř. navrhnout důkazy, které jejich obsah nebo zákonnost porážejí, nebyla důvodná.
92. V bodech 15 až 18 rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, publ. pod č. 4031/2020 ve Sb. NSS, Nejvyšší správní soud přehledně shrnul: „*Důvody, pro které je*

třeba trvat na tom, aby utajované informace použité ve správním řízení jako podklad pro rozhodnutí vykazovaly znaky věrohodnosti, přesvědčivosti a umožňovaly jejich verifikaci, již zevrubně vložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, čj. 1 Azs 439/2017-57 (body 22 – 28). Pouze ve stručnosti lze zopakovat, že specifický způsob nakládání s utajovanými informacemi, plynoucími ze zjištění zpravodajských služeb či dalších orgánů státu, je odrazem vážení relevantních ústavně chráněných hodnot, především zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na spravedlivý proces účastníka správního řízení na straně druhé. Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu, ale též Ústavního soudu (například náleze ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, č. 322/2001 Sb., náleze ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, č. 136/2007 Sb.), Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ze dne 19. 9. 2017, Regner proti České republice stížnost č. 35289/11) a Soudního dvora EU (rozsudek velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, ZZ proti Secretary of State for the Home Department, C-300/11, ECLI:EU:C:2013:363) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou tyto informace legitimně znepřístupněny, musejí být určitým způsobem vyvážena tak, aby tato omezení byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů. Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit výše uvedená hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS). Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí tyto skutečnosti verifikovat a aprobovat jejich věrohodnost a relevanci. Tato pravomoc správních soudů nikterak nezpochybňuje pravomoc správního orgánu I. stupně či žalované plnit „funkci kontroly migrace“, ani jejich kompetenci „rozhodovat o tom, zda pobyt cizince je, či není v zájmu České republiky“, jak stěžovatelka namítla v kasační stížnosti. V této souvislosti však nelze rovněž odhlížet od skutečnosti, že zákon správním soudům ukládá povinnost poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům účastníků správních řízení, a navíc právě při užívání utajovaných informací je to správní soud, který zajišťuje garanci férovosti procesu a vyrovnání nerovného postavení účastníka řízení. A je to správní soud, který v tzv. plné jurisdikci přezkoumává nejen zákonnost rozhodnutí správních orgánů, ale také věcnou správnost skutkových zjištění a právních závěrů, tedy v daném případě naplnění skutkové podstaty existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Jinými slovy, v případě použití utajovaných informací, k nimž je z legitimních důvodů omezen přístup účastníkovi řízení, je soudní přezkum jedinou garancí zajišťující vyloučení libovůle v rozhodování správních orgánů a tato garance je navíc považována za nutnou součást vyvážení těchto procesních omezení účastníka řízení.“ V bodě 22 uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soudu ještě dodal: „Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze

informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované, které poskytují dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci. Nelze připustit, aby pod rouškou údajných utajovaných informací, o jejichž relevanci si nelze učinit úsudek, bylo svévolně a bez spolehlivých skutkových důvodů nakládáno s osudy lidí. Vždy záleží na tom, jaká právem definovaná skutková podstata má být utajovanými informacemi prokazována.“ (shodně i rozsudek prvního senátu Nejvyššího správního soudu z téhož dne, č. j. 1 Azs 330/2019 – 36).

93. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, publ. pod č. 2825/2013 ve Sb. NSS, vyplývá, že utajovaná informace musí být dostatečně konkrétní, musí se vyznačovat atributy umožňujícími nezávislému příjemci informace učinit si závěr o její věrohodnosti; musí být zřejmé, zda se jedná o popis skutečného stavu věcí, anebo zda se jedná o tvrzení zcela nebo zčásti smyšlená nebo zkreslená. Musí z ní být patrné, jakým způsobem byla získána a o jaká (a jak věrohodná) konkrétní skutková zjištění se opírá. Pokud z informace nelze zjistit její věrohodnost, pak by nezávislému příjemci informace – což je v soudním řízení soud – nezbylo nic jiného, než takové informaci uvěřit nebo neuvěřit, což je situace v právním státě nepřípustná. Představa, že by soud uvěřil bezpečnostnímu sboru, aniž by měl možnost ověřit si, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích, by znamenala rezignaci na kontrolní funkci správního soudnictví vůči veřejné správě (obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40).
94. Z uvedeného výkladu Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že procesní zárukou práv žalobce je soudní přezkum napadeného správního rozhodnutí, jehož podkladem utajovaná informace byla (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, publ. pod č. 2602/2012 ve Sb. NSS). Tento soudní přezkum dostatečně vyvažuje omezení procesních práv žalobce, protože správní soud se, bez ohledu na žalobní námitky, s utajovanou informací přímo seznámí a je povinen posoudit její věrohodnost, přesvědčivost a relevanci vzhledem k závěrům, které z nich správní orgány vyvodily. Soudní přezkum správního rozhodnutí založeného na informacích plynoucích z utajovaných skutečností není limitován mezemi žalobních bodů, ale v rámci posouzení kvality a relevance utajovaných informací přezkoumává soud tyto ze všech možných hledisek a tím je zaručen efektivní přezkum napadeného správního rozhodnutí a dodržení procesních práv žalobce - soudem je vyvažován zájem státu na utajení určitých informací vůči omezené možnosti žalobce uplatňovat svá procesní práva. Proto je žalobní argumentace, že soud nemůže být dostatečným garantem ochrany práv žalobce, když žalobce s utajovanými informacemi nesmí být seznámen, neopodstatněná.
95. Poté, co soud vypořádal všechny žalobní námitky, přistoupil, jak bylo výše mnohokrát uvedeno, k plnému soudnímu přezkumu utajovaných informací. Jelikož totiž byly důvodem napadeného rozhodnutí utajované informace, nebyl soud ve vztahu k nim vůbec vázán uplatněnými žalobními body a přezkoumával utajované informace ze všech možných hledisek, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Jak bylo shora opakovaně vysvětleno, stalo se tak proto, že žalobce s obsahem utajovaných informací nemohl seznámit a soud tedy nahrazoval jeho aktivitu tak, aby bylo učiněno procesním právům žalobce zadost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63, publ. pod č. 1951/2009 ve Sb. NSS). Soud měl v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na jejichž základě bylo správní rozhodnutí

vydáno, a byl tak garantem práva žalobce na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28).

96. Soud se zabýval správností a zákonností věcného hodnocení utajovaných informací, tedy zda utajené informace 1 až 4, ale zejména utajované informace 3 a 4 (viz str. 8 napadeného rozhodnutí) mohou odůvodňovat skutkový závěr správních orgánů, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Soud tedy zkoumal, zda a jak konkrétní údaje utajené informace obsahují, nakolik jsou věrohodné a přesvědčivé, a konečně, zda vedou k závěru, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR.
97. Soud se s utajovanými informacemi 1 až 4 důkladně seznámil a konstatuje, že nelze zaujmout stejný závěr vůči všem z nich a je nutno diferencovat. Utajované informace 1 a 2 má soud za natolik obecné, že ani samy o sobě, ani ve spojení s dalšími utajovanými informacemi nemohou vést k závěru, že pobyt žalobce na území je či není v zájmu ČR – tyto utajované informace k takto položené otázce žádnou (ani částečnou) odpověď nedávají. Lze dodat, že pouze na základě obecné informace ohledně existence nežádoucího chování v rámci určité skupiny obyvatel nelze dovozovat, že obdobným způsobem do budoucna bude jednat právě žalobce.
98. Jiná je situace u utajovaných informací 3 a 4. Tyto informace soud posoudil tak, že jsou dostatečně konkrétní i věrohodné – soud má utajovanými informacemi skutečnosti tam uvedené za prokázané. Ale učinit z nich závěr o tom, že pobyt žalobce, jehož se domáhá žádostí ze dne 13. 8. 2019, není v zájmu ČR, vskutku nelze. Aniž lze – s ohledem na účel a stupeň utajení – uvádět bližší podrobnosti, konstatuje soud, že utajované informace 3 a 4 jsou sice konkrétní a určité, ale nevedou ke zjištění, že by pobyt žalobce na území byl v rozporu se zájmy ČR. Utajované informace 3 a 4 sice obsahují popis aktivit, které nepochybně mohou ohrožovat zájem státu, ale vzhledem *ke způsobu jejich propojení s žalobcem a k časovému rámci* je nelze posoudit jako skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR. Soud se neztotožňuje s posouzením žalované na str. 8 napadeného rozhodnutí, že utajované informace 3 a 4 prokazují, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR z důvodu *bezpečnostních rizik v důsledku organizovaného zločinu*, a to především z časového hlediska. Zde soud poukazuje na to, že žalobce ve správním řízení namítal, že svou žádost podal v srpnu 2019 bez využití Visapointu i telefonních linek velvyslanectví. Soud dále poukazuje na to, že bezpečnostní rizika na straně žalobce dovedly správní orgány, nikoli NCOZ, jak plyne z obsahu utajovaných informací. Nelze přehlédnout ani to, že podle odůvodnění prvostupňového z utajovaných informací 1 až 3 nevyplývalo, že by žalobce byl členem organizované skupiny či zločinecké skupiny, což následně nezpochybnila ani žalovaná v napadeném rozhodnutí. Utajované informace 3 a 4 tedy soud – a tedy ani správní orgány – nemohl důkazně zhodnotit tak, aby to vedlo k závěru o tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR, to vše v situaci, kdy podle napadeného rozhodnutí de facto utajovaná informace 4 byla klíčovým podkladem rozhodnutí.
99. Soud tedy shrnuje, že závěr, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR, nevyplýval z žádného podkladu rozhodnutí stojícího mimo utajované informace, a nebyl prokázán ani utajovanými informacemi 1 až 4. Žalovaná proto nemohla legitimně dospět k závěru o naplnění podmínek podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Postup žalované, která za tohoto stavu potvrdila prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce, nemá oporu ve správním spisu. Napadené rozhodnutí je tedy nezákonné, proto ho soud výrokem I tohoto rozsudku podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro

nezákonnost. Soud podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude na žalované, aby žádost žalobce posoudila opětovně, a náležitě reflektovala, že dosavadní obsah utajovaných informací neodůvodňuje zamítnutí žádosti podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná je též vázána právním posouzením soudu ve vztahu k důvodnosti žalobních námitek pátého a šestého okruhu.

100. Závěrem krajský soud znovu zdůrazňuje, že v řízení, v němž je podkladem utajovaná informace, s níž se cizinec nemůže seznámit, je nutné toto omezení procesních práv vyvažovat tím, že všechny rozhodující orgány budou ve zvýšené míře dbát na to, aby utajované informace splňovaly všechny shora uvedená kvalitativní kritéria. Rozhodující orgány musí také všemi dostupnými prostředky usilovat o ověření věrohodnosti a přesvědčivosti předmětné utajované informace a opatřit k tomu všechny podklady tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, případně si vyžádat doplnění informace – to platí o to víc v situaci, kdy utajovaná informace je v podstatě jediným podkladem pro správní rozhodnutí. V tomto ohledu je správní orgán vázán (i v řízení o žádosti) vyšetřovací zásadou: v přezkumu je povinen v přiměřeném rozsahu jít i nad rámec cizincových námitek či tvrzení, neboť ten může stěžejně konkrétně reagovat na informaci, s níž se nemohl seznámit.
101. Soud považuje za vhodné dodat, že si byl při rozhodování této věci vědom rozdílné rozhodovací činnosti krajských soudů ve věcech jiných žalobkyň a žalobců, v nichž se správní rozhodnutí opírají o tytéž utajované informace jako ve věci žalobce. Krajský soud v Českých Budějovicích (rozsudky ze dne 16. 6. 2021, č. j. 51 A 7/2021-50 a 51 A 10/2021-46, ze dne 10. 8. 2021, č. j. 61 A 6/2021 – 56 a č. j. 61 A 4/2021 – 65, ze dne 16. 8. 2021, č. j. 63 A 3/2021-50 a 63 A 4/2021-49, a ze dne 9. 9. 2021, č. j. 51 A 11/2021-48) žaloby zamítá, stejně jako Krajský soud v Ústí nad Labem (rozsudek ze dne 21. 6. 2021, č. j. 108 A 3/2021-59), avšak zdejší soud (rozsudky ze dne 31. 8. 2021, č. j. 57 A 14/2021-56, a ze dne 9. 9. 2021, č. j. 57 A 16/2021-52) a Krajský soud v Praze (rozsudky ze dne 29. 9. 2021, č. j. 43 A 13/2021-63, ze dne 30. 9. 2021, č. j. 43 A 6/2021-42, a ze dne 13. 10. 2021, č. j. 43 A 12/2021-49) žalobám vyhovují. Posuzované věci jsou specifické v tom, že klíčovou roli v nich hraje hodnocení utajovaných informací, jejichž obsah není možné do odůvodnění rozsudků pojmout. Z tohoto důvodu správní soudy nemohou ve svých rozsudcích podrobně argumentačně podpořit své hodnocení utajovaných informací, což vylučuje věcnou polemiku s hodnocením utajovaných informací jiným správním soudem. Soud se z těchto důvodů necítil nejednotnou judikaturou ostatních krajských soudů vázán.
102. Závěrem soud k podání žalobce ze dne 26. 5. 2021 uvádí, že neshledal důvod k postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy pro namítanou protiústavnost ust. § 172 odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Soud nesdílí názor žalobce, že by zneprístupnění utajovaných informací žalobci v řízení před správním soudem zasáhlo do práva žalobce zaručeného v čl. 36 odst. 1, 2 LZPS, do práva podle čl. 90 Ústavy a podle čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 LZPS. Je-li správní soud garantem jeho procesních práv, nelze ust. § 127 odst. 9 zákona o pobytu cizinců vnímat jako protiústavní. Ostatně v případě žalobce zdejší soud právě roli garanta splnil, aniž by musely být utajované informace žalobci zpřístupněny, což by mohlo ohrozit činnost bezpečnostních složek státu.

VI.
Náklady řízení

103. Výrok II tohoto rozsudku o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. Procesně úspěšnému žalobci proto náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 19 456 Kč. Náklady žalobce tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna za 4 úkony právní služby podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení, sepsání žaloby, repliky a podání ze dne 26. 5. 2021). Podle ust. § 7 bodu 5 ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($4 \times 3\,100 = 12\,400$ Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí 300 Kč za každý úkon ($4 \times 300 = 1\,200$ Kč). Soud dále přiznal z odměny advokáta žalobce DPH ve výši 2 856 Kč (21 % z částky 13 600 Kč). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. listopadu 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu